

РЕШЕНИЕ

№ 141

гр. Б., 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – Б., ОСМИ СЪСТАВ, в публично заседание на девети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Вера Коева

при участието на секретаря Илияна Стоименова
като разгледа докладваното от Вера Коева Търговско дело №
20221200900213 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е по образувано по искова молба, подадена от А. Б. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ул. "С.П." № 9, Б. М. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ул. "С.П." № 9, К. М. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ж. к. „И.", вх. Б, ет. 1, ап. 1, С. М. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ж. к. „И.", вх. Б, ет. 1, ап. 1, С. М. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ж. к. „И.", вх. Б, ет. 1, ап. 1 и А. М. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ж. к. „И.", вх. Б, ет. 1, ап. 1, всички действащи чрез процесуалния си представител адв. Д. И. Й., САК, със съдебен адрес: гр. С., ул. „А." № 42, ет. 3, оф. 10, с която срещу "З.Д.Е" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., п.к. 1592, район „И.", бул. „Х.К." № 43 са предявени осъдителни иски с правно основание: чл. 432, ал. 1, във връзка с чл. 409 от КЗ и чл. 45 във вр. с чл. 86 от ЗЗД.

Иска се осъждане на ответното застрахователно дружество да заплати на всеки от ответниците сума, както следва:

- на А. Б. Г., ЕГН ***** - сумата от 70 000,00 (седемдесет хиляди) лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на Р. Б. Г. при процесното ПТП, ведно със законна лихва от 04.10.2022г. - денят, следващ датата на изтичане на 15 (петнадесет) работни дни от представяне на застрахователната претенция, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, до окончателното изплащане на главницата;

- на Б. М. Г., ЕГН ***** - сумата от 50 000,00 (петдесет хиляди) лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на Р. Б. Г. при процесното ПТП, ведно със законна лихва от 04.10.2022г. - денят, следващ датата на изтичане на 15 (петнадесет) работни дни от представяне на застрахователната претенция, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, до окончателното изплащане на главницата;

- на К. М. Г., ЕГН ***** - сумата от 50 000,00 (петдесет хиляди) лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на Р. Б. Г. при процесното ПТП, ведно

със законна лихва от 04.10.2022г. - денят, следващ датата на изтичане на 15 (петнадесет) работни дни от представяне на застрахователната претенция, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, до окончателното изплащане на главницата;

- на С. М. Г., ЕГН 660810003 - сумата от 50 000,00 (петдесет хиляди) лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на Р. Б. Г. при процесното ПТП, ведно със законна лихва от 04.10.2022г. - денят, следващ датата на изтичане на 15 (петнадесет) работни дни от представяне на застрахователната претенция, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, до окончателното изплащане на главницата;

- на С. М. Г., ЕГН ***** - сумата от 50 000,00 (петдесет хиляди) лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на Р. Б. Г. при процесното ПТП, ведно със законна лихва от 04.10.2022 г. - денят, следващ датата на изтичане на 15 (петнадесет) работни дни от представяне на застрахователната претенция, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, до окончателното изплащане на главницата;

- на А. М. Г., ЕГН ***** - сумата от 50 000,00 (петдесет хиляди) лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на Р. Б. Г. при процесното ПТП, ведно със законна лихва от 04.10.2022 г. - денят, следващ датата на изтичане на 15 (петнадесет) работни дни от представяне на застрахователната претенция, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, до окончателното изплащане на главницата, както и направените по делото разноски от ищците.

Твърди се в исковата молба, че на 03.06.2022 г., около 22:20 ч., в гр. Р., на ул. „Х.Б.“ № 83 е настъпило ПТП между пешеходецът Р. Б. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. Р., ул. „С.П.“ № 2, обл. Б. и л. а. марка „Фиат“, модел „Браво“ с ДНК Е **** НА, собственост на М. С. Л., ЕГН ***** с адрес: гр. Я., ул. „К.“ № 14 и управляван от същата.

Твърди се, че в резултат на неправомерно движение на автомобила, управляван от виновния водач М. С. Л., същият е блъснал движещият се пешеходец Р. Б. Г., който е отведен в болница в Р., а впоследствие и в гр. С. в изключително крайно тежко общо състояние - с тежка черепно-мозъчна травма, дифузна аксонална увреда - мозъчна контузия, тежка черепно - мозъчна травма, съчетана травма, дисторзио на преден надлъжен лигамент С6 - С7, полифрагментна фрактура на лява зигоматична кост и долна орбитална стена, както и фрактура на лява скапула и на ос пубис вдясно, с фрактура на сакрума вляво, фрактура на процесус кораконидеус на лопатката вляво и след настъпили усложнения, на 10.06.2022 г. е настъпила смъртта на Р. Б. Г..

Твърди се причинно-следствена връзка на настъпилата смърт на Р. Г. с реализираното ПТП, като се сочи, че от официалните свидетелстващи документи, вкл. и от Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 11 от 04.06.2022 г. се установява настъпването на процесното пътнотранспортно произшествие, отговорността на водача на л. а. марка „Фиат“, модел „Браво“ с ДНК Е **** НА, собственост на М. С. Л., ЕГН ***** с адрес: гр. Я., ул. „К.“ № 14 и управляван от същата.

Твърди се, че от Информационен център към Гаранционен фонд, са получили информация, че към датата на процесното ПТП - 03.06.2022г. е било налице валидно сключено застрахователно правоотношение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ с ответното „З.Д.Е“ АД, ЕИК *****, предоставящо покритието по чл. 493 от КЗ.

С тези твърдения се обосновава в кумулативност - настъпилото събитие, неговата противоправност и виновността на дееца за установени, както и наличието на гражданска отговорност, с което се обосновава отговорността на ответника по реда на чл. 493, ал. 1 във връзка с чл. 477, ал. 1 от Кодекса за застраховането /КЗ/.

Ишците твърдят, че имат качеството на увредени лица по смисъла на чл. 478, ал. 1 от КЗ, доколкото процесното МПС е имало сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите към датата на настъпване на ПТП, с което обосновават правния интерес от предявяване на исковите срещу застрахователя на причинителя на вредата - за заплащане на обезщетение за неимуществените вреди, изразяващи се в болки и страдания по повод смъртта и загубата на - Р. Б. Г., в следните размери: сумата от 70 000,00 лева - обезщетение за неимуществени вреди за А. Б. Г., в качеството му на брат на починалия Р. Б. Г.; сумата от 50 000,00 лева - обезщетение за неимуществени вреди за Б. М. Г., в качеството му на племенник на починалия; сумата от 50 000,00 лева - обезщетение за неимуществени вреди за К. М. Г., в качеството му на племенник на починалия; сумата от 50 000,00 лева - обезщетение за неимуществени вреди за С. М. Г., в качеството ѝ на снаха на починалия; сумата от 50 000,00 лева - обезщетение за неимуществени вреди за С. М. Г., в качеството му на племенник на починалия и сумата от 50 000,00 лева - обезщетение за неимуществени вреди за А. М. Г., ЕГН *****, в качеството му на племенник на починалото лице.

Изтъква се, че внезапната смърт на Р. Б. Г., който е бил едва на 51 г. към момента на настъпване на процесното произшествие от 03.06.2022 г., е причинила на ишците - близки роднини на починалия - неописуеми душевни страдания, които времето не може да заличи. Твърди се, че живеели с починалия в едно жилище, били са силно привързани един към друг и са съжителствали в хармония, разбирателство, взаимна подкрепа и любов., като между ишците и починалия е имало изградена трайна и дълбока емоционална връзка, заради съдържанието на която са претърпели и продължават да търпят морални болки и страдания от неочакваната смърт на техния роднина. Твърди се, че пострадалите и починалия са споделяли един общ покрив, грижили са се и са разчитали един на друг години наред, като постоянно са си помагали в своя бит. Болката и страданието, което са претърпели и продължават да търпят и до ден днешен от смъртта на техния близък сочат, че е силна и нелечима, а загубата на техния близък роднина безвъзвратно е променила техния живот. Изтъква се, че загубата на техния близък е изключително тежка, поради преждевременно, твърде рано настъпилата смърт и противно на биологичния ход на живота. Болката описват като неописуема.

Сочи се наличието на особено близка емоционалната връзка между починалия Р. Б. Г. и ищеца и негов брат - А. Б. Г., с твърдението, че помежду им е имало силна и трайно изградена братска обич, израснали са и са живеели заедно, споделяли са през годините радости и проблеми, чрез взаимна подкрепа.

Поддържа се тезата са изключително силна емоционалната връзка между починалия Р. Б. Г. и неговата снаха - С. М. Г., като се твърди, че помежду им е имало огромна обич и привързаност. С. М. Г. винаги е била одобрявана от починалия и е чувствала неговата обич, уважение и опора в своя живот, живяла е заедно с починалия в едно общо домакинство и във времето е създавала особено дълбока емоционална връзка с него, която е била прекъсната неочаквано и безвъзвратно. Шокът и страданието, които С. М. Г. е преживяла от смъртта на починалия се определят като огромни и оставащи безвъзвратен отпечатък върху нейния живот.

Твърди се фактът, че на 12.09.2022г. ишците са депозирали застрахователна претенция по чл. 380 от КЗ при ответното дружество с рег. № 7971/12.09.2022 г., ведно с писмени приложения, по което искане ответното дружество изрично е отказало да определи и изплати дължащото се обезщетение, с който отказ не са съгласни и на основание чл. 498, ал. 3 от КЗ обуславят подаване на иска.

При поддържане на фактически твърдения в горната насока се обосновава правен интерес и основателност на предявените искове за

заплащане на обезщетения за неимуществени вреди, търпени от всеки едни от ищците в резултат на настъпилата смърт на техния близък в заявените в исковата молба размери. Изтъкват се и доводи относно претендираните размери в насока критериите за справедливост по чл.52 ЗЗД, както и съобразно обществено - икономическата обстановка в страната.

Доказателствените искания на ищците са за приемане на писмени доказателства, за задължаване на ответника, на основание чл.190 ГПК да представи заверен препис от застрахователна полица серия ГО, Номер 102751740 на задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, с начална дата на покритие 20.11.2021 г. и крайна дата на покритие 19.11.2022г.

В случай, че ответната страна не оспори наличието и валидността на процесната застраховка, на основание чл.146, ал.1, т.4 ГПК да се определи като безспорно и ненуждаещо се от доказване обстоятелството, че към датата на процесното ПТП задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ на водача за процесното МПС с марка „Фиат“, модел „Браво“ с ДНК Е **** НА, собственост на М. С. Л., ЕГН ***** с адрес: гр. Я., ул. „К.“ № 14, е била сключена с „З.Д.Е“ АД, ЕИК *****.

Поискано е допускане и назначаване на съдебна - автотехническа и съдебно медицинска експертизи, с посочени задачи, както и да се допусне събиране на гласни доказателства - разпит на три лица, в качеството на свидетели при режим на довеждане, за установяване на посочени обстоятелства.

ВЪЗРАЖЕНИЯ НА ОТВЕТНАТА СТРАНА:

В срока по чл. 367 ГПК от ответното дружество е постъпил отговор на исковата молба. Не се оспорва допустимостта на исковете, но се оспорват изцяло като неоснователни. Оспорва се родствената връзка между ищците и починалия Р. Б. Г., като в случай че същата бъде установена по безспорен начин в производството, материалноправната им легитимация се оспорва на друго основание, а именно - липса на установена приживе трайна и дълбока емоционална връзка между починалия и претендиращите право на обезщетение, както и действително претърпени морални болки и страдания, които да са пряка последица от настъпилия пътен инцидент и които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени.

Изтъква се, че исковете са неоснователни и поради обстоятелството, че пешеходецът към момента, в който се е явил като препятствие на пътя, е попадал в опасната зона за спиране на автомобила, от което следва, че ударът е бил непредотвратим, което се определя като обстоятелство, което освобождава водача, респективно неговия застраховател, от отговорност.

В случай на установяване пълно и главно на кумулативните предпоставки от ответника се прави възражение за прекомерност на претендираното обезщетение, както и възражение за съпричиняване на вредоносния резултат. Твърди се, че пострадалият, в качеството си на пешеходец, въпреки наличието на тротоар/банкет, се е движил по платното за движение в посока попътна на ударилото го моторно превозно средство, а не противоположно на посоката на движение на лекия автомобил, управляван от М. С. Л., с което поведение е допринесъл съществено за настъпването на вредоносния резултат.

Алтернативно и във връзка с възражението за съпричиняване, се твърди, че пешеходецът е предприел пресичане на платното за движение без да се съобрази с приближаващото го пътно превозно средство, удължавайки ненужно пътя и времето за пресичане и като е спрял в лентата за движение на автомобила без необходимост от това сам се е поставил в риск от увреждане, което налага размерът на обезщетението да бъде намален съобразно приноса на пострадалия за настъпването на вредите, които се поддържа, че е

съществен.

Оспорва се претенцията за присъждане на лихва върху всяко едно от претендираните вземания, тъй като в предвиденото извънсъдебно производство претенциите на ишците са били съпроводени единствено от доказателства, удостоверяващи настъпил пътен инцидент и участието на Р. Г. в него, като се твърди, че липсват доказателства, които да послужат за изграждане на извод относно съдържанието на връзката между пострадалия и ишците, които да позволят обективна преценка доколко тази връзка е била трайна и отличаваща се със задълбочено общуване, взаимно уважение, доверие и обич, както и доказателства, удостоверяващи действително претърпени вследствие на произшествието морални болки и страдания. Поради това се твърди, че ответника е бил поставен по независещи от него причини в невъзможност да установи ликвидността и изискуемостта на претендираните обезщетения, което обстоятелство препятства изпълнението.

Алтернативно се твърди, че лихва не се дължи и на основание чл. 380, ал. 3 от КЗ, тъй като нито един от ишците при заявяване на претенцията си не е представил данни за банковата си сметка, което следва да се отчете като факт, който има за последица забава на кредитора по отношение на плащането.

В отговора по иска от ответника изрично се признава наличието на валидно застрахователно правоотношение между ответника и водача на лек автомобил с рег. № Е **** НА, по силата на което първият се е задължил да обезпечи гражданската отговорност, която може да възникне за застрахования водач във връзка с ползването на упоменатото превозно средство.

При поддържане на оспорвания и твърдения в горната насока се иска постановяване на решение за отхвърляне на исковете като неоснователни.

Доказателствените искания на ответното дружество са за събиране на гласни доказателства - чрез допускане разпит на един свидетел при призоваване, за установяване на обстоятелства, свързани с възникването на пътнотранспортното произшествие и направените възражения за съпричиняване на вредоносния резултат. Посочено е лицето и адреса му за призоваване.

На основание чл. 192 от ГПК се иска задължаване на ОП - Б. да предостави материалите по ДП № 181/2022 по опис на РУ - Р., НП № 1713/2022 по опис на ОП - Б. и по-специално изготвените при огледа на местопроизшествието снимки, протоколите от проведените разпити на свидетелите, както и изготвените в хода на досъдебното производство експертизи. Искането се мотивира с твърдението, че в посочените материали се съдържат данни, които биха могли да бъдат използвани за установяване на обстоятелствата, свързани с възникването на ПТП и последиците от него и които биха могли да послужат за допълнителни доказателствени искания и, след като бъдат приобщени към доказателствения материал по делото, биха могли да спомогнат за формирането на изводи относно осъществили се правнорелевантни факти.

Поставени са задачи, на които да отговори поисканата от ишците съдебно - автотехническа експертиза.

Препис от отговора на ответното дружество е връчено на ишците.

В 2- седмичен срок от получаване на отговора от ишците е подадена допълнителна ИМ. Поддържат се твърденията в първоначалната искова молба и направените с нея доказателствени искания.

Оспорва се отговора от ответното дружество, както и всички направени в него възражения и твърдения.

Оспорва се възражението за съпричиняване.

Не се възразява по искането за допускане до разпит на посочения от ответника свидетел, като се иска задължаване на ответника да уточни връзката на свидетеля с инцидента.

Не се възразява по искането на ответника по реда на чл.192 ГПК за изискване на материали от досъдебно производство от ОП Б., като по останалите искания по доказателствата на ответника също не се възразява, а по специално за поставените въпроси към автотехническата експертиза с предоставя на преценката на съда.

На основание чл.373 ГПК препис от допълнителната искова молба е връчена на ответното дружество, което в срока по чл.373, ал.3 ГПК не е подал допълнителен писмен отговор.

Правна квалификация на правата, претендирани от ищеца, на насрещните права и възражения на ответника - предявен е осъдителен иск - пряк иск на увреденото лице срещу застраховател по застраховка ГО - пр.основание чл.432, ал.1 КЗ вр. с чл.380 КЗ вр. с чл.409 КЗ вр. с чл.45 ЗЗД вр. с чл.52 ЗЗД вр. с чл.86 ЗЗД.

Ишците, редовно призовани, чрез пълномощниците си, поддържат предявените искове.

Ответното дружество, чрез пълномощника си, поддържа отговорите и оспорванията в тях.

По делото са приети писмени доказателства. Събрани са гласни такива чрез разпит на свидетели. Допуснати и назначени са съдено – автотехническа е съдебно – медицинска експертизи и са приети заключения на вещи лица.

Анализът на събраните доказателства, преценени във връзка с фактическите доводи на страните, сочи на установено следното:

Не е спорен по делото фактът, а и от Констативен протокол за ПТП с пострадали лица № 11/03.06.2022г., се установява, че на отразената в протокола дата – 03.06.2022г., около 22:20 часа в гр.Р., на ул.“Х.Б.” № 83 е настъпило ПТП между пешеходецът Р. Б. Г., ЕГН *****, с постоянен адрес в гр. Р., ул. „С.П.“ № 2, обл. Б. и лек автомобил, марка „Фиат“, модел „Браво“ с ДНК Е **** НА, собственост на М. С. Л., ЕГН *****, с адрес: гр, Я., ул. „К.“ № 14 и управляван от същата. В констативния протокол е отразено, че по време на удара пешеходецът Р. Г. се е движел по пътното платно в посока срещу управлявания от Л. автомобил. В резултат на последвалия между автомобила и пешеходецът удар, пешеходецът Р. Г. е получил наранявания по тялото, черепно мозъчна травма, което наложило лечение на лицето в болнично заведение /лист за преглед на пациент в КДБ/СО; направление за хоспитализация; анамнеза; епикриза/. На 10.06.2022г. Р. Б. Г. е починал /препис – извлечение от акт за смърт/.

От удостоверения за наследници изх.№ 1084/28.06.2022г. /л.63/ и изх.№ 1085/28.06.2022г. /л.64/ и двете, издадени от община Р. се установява, че починалият Р. Б. Г. е оставил за свои наследници Б. Р.ов Г. – син и А. Б. Г. – брат. От справката НБД Население се установява, че ишците С. М. е снаха на починалия, т.е. съпруга на неговия починал брат М. Б. Г., а ишците Б., К., С. и А. М.и Г.и са деца на М. Б. Г. – починалия брат на Р. Б. Г..

Видно от Застрахователна полица № BG/07/121003316825 се установява, че към датата на настъпване на ПТП управляваният от водача М. С. Л. лек автомобил, марка Фиат Браво, с рег.№ Е ****НА е имал валидна застраховка при ответника ЗД „Е.“ АД. Този факт не се оспорва, а изрично се признава от ответника в отговора по иска.

На 09.09.2022г. и шестимата ищци са поискали от ответното застрахователно дружество изплащане на обезщетение за неимуществени вреди, в качеството им на роднини на починалия Р. Г., като ищецът А. Б. Г.,

като брат на починалия, е поискал обезщетение от 100 000 лв., а останалите по 50 000 лева, всеки един от тях.

С уведомление рег.№ 7971/1/03.10.2022г. от застрахователното дружество е отказано изплащане на застрахователно обезщетение на всеки от ищите с аргумент, че не е установено особено близка трайна житейска връзка на ищите с пострадалото лице, като не са доказани претърпени значителни морални вреди и страдания от загубата, които да са продължително проявление във времето.

От събраните по делото гласни доказателства се установява следното:

Свидетелят В. Б. сочи, че познава всички ищи по делото, с които живеят заедно в един блок от 1989г. Израснали са заедно и са съседи повече от 10 години. Твърди, че всеки ден е виждал ищите – С. и бащата на ищите. Свидетелят сочи, че е познавал Р. Г. и знае, че е чичо на К., С., Б. и на А. М. Г.. А. Б. Г. е брат на Р., а С. Г. е снаха на починалия. Преди да почине Р. Г. е живеел заедно в едно домакинство със С., с децата. Работел на дърводелски цех и всяка вечер идвал при тях. Четирите деца - К., С., Б. и А. М. Г., според свидетеля били много привързани към чичо си, все едно им бил баща. Толкова много го обичали и били потресени от смъртта му. Свидетелят посочва, че най – много контактувал с К., много плачел, бил възмутен от този глобален свят и това което станало с чичо му. Всеки ден питал какво става по пътищата. Ищите загубили своя баща рано и затова приемали Р. като собствен баща. Винаги го посрещали след работа, излизали пред блока заедно, особено на К. му било много тежко от загубата на чичо му по този нелеп начин. Имали много дълбока и трайна емоционална връзка. Б. работил в общината, също го преживял тежко. Той също приемал Р. като баща. Б., К., С. и А. са братя. А С. е майката на четиримата момчета. С. също го преживял тежко, плачел, когато разбрал, на следващия ден, когато го видял свидетеля също плачел за чичо си. С. също имал според свидетеля трайна и дълбоко емоционална връзка с Р.. А. М. Г. с чичо си също бил в много добри отношения и той също имал трайна и дълбоко емоционална връзка с него. С., майка им също. Тя като го видела от вратата, че се прибира, го посрещала като за своя си мъж, те живеели заедно, грижела се за него. Според свидетеля Р. много работел, а с ищите много се обичали, помагали си, живеели заедно. Той много помагал на С. с внучетата да ги отгледат. Винаги бил с тях по градинките да ги пази, когато почивал след работа. След злополуката ищите били разтревожени, плачещи. Казвали, че не могат да си представят живота без Р., тъй като той им е бил от голяма помощ, помагал е и за децата, за всичко. След инцидента ищите вече са по-подтиснати, по-уплашени. По празници споделили на свидетеля, че са били задружно семейство и им е много тежко без Р., който им е бил като втори баща. По празници винаги го споменават, все още им е тежко от загубата и все още не са преодолели травмата.

Свидетелят М. сочи, че е познавал Р. Г., както и брат му А. Б. Г. над 30 години, като съседи, живеят в един комплекс. Свидетелят сочи, че двамата братя приживе са били много близки, работели заедно в една фабрика и заедно се прибирали. Много се уважавали и помагали взаимно. Двамата имали трайна и дълбока емоционална връзка помежду си. Двамата много си помагали, не се делели. След катастрофата А. бил като болен, като паднал, не можел да диша. Свидетелят го посъветвал дори да ходи в болницата да му дадат хапчета, за да го успокоят, защото много тежко приел смъртта на брат си Р.. А. е споделил със свидетеля загубата, че си били свикнали заедно, помагали си един на друг, били си опора, дори когато взимали заплатите си помагали. След като починали родителите им те си станали още по-близки. Доста време А. бил затворен след смъртта на брат си, мълчал дълго време, 3-4 месеца според свидетеля. Променило се поведението му, защото се чувствал самотен, Р. му бил опората. Много се веселяли по празници. С К. и Б. се

сещали за него.

От приетата като доказателство съдебно – медицинска експертиза вещото лице сочи, че от данните, съдържащи се по делото - епикриза на история на заболяване, съдебномедицинска експертиза на труп № 527/2022г. и резултатите от извършената аутопсия на трупа на Р. Б. Г. се установява, че на 03.06.2016г., около 22 часа, като пешеходец е бил блъснат от движещ се лек автомобил. Приет е по спешност в МБАЛ „Р.“ ЕООД, от където е преведен и приет по спешност в Клиника по неврохирургия към УМБАЛ „Св. Анна“ АД-С. в тежко общо състояние, кома. Проведено е било интензивно лечение, въпреки което на 10.06.2022 година е настъпила смъртта му. На 13.06.2022 година е била извършена аутопсия на трупа на Р. Б. Г., при която обективно са били установени множествени травматични увреждания-разкъсване на връзките между големия тилеен отвор на главата с първия и между първия и втория шийни прешлени, контузия на продълговатия мозък в тази част, многофрагментно счупване на лява ябълчна кост и долната челюст в ляво, счупване на клюновидния израстък на лявата лопатка, счупвания на дясната срамна кост и на кръстцовата кост вляво, счупване на дясна бедрена кост, счупване на три съседни ребра в лявата гръдна половина, разкъсно-контузни рани по лицето, охлузвания на дясно бедро. Освен установените травматични увреждания са били установени и общи заболявания - хипертонично сърце и бъбреци, мастна дистрофия на черния дроб.

Според вещото лице, изготвило СМЕ смъртта на Р. Б. Г. се дължи на тежката шийна травма с контузия на продълговатия мозък и гръбначния мозък. Установените при аутопсията травматични увреждания отговарят да са с давност от момента на претърпяното ПТП на 03.06.2022 г. Всички установени травматични увреждания е възможно, добре отговарят и могат да бъдат обяснени с претърпяната ПТП по механизма на блъскане на пешеходец от движещ се лек автомобил. Всички установени травматични увреждания, настъпили в хода на лечение усложнения, довели до смъртта на Р. Б. Г. са в пряка причинно – следствена връзка с претърпяното на 03.06.2022г. ПТП. Установените заболявания, като стеатоза на черния дроб, хипертонично сърце са хронични, с голям давност и нямат връзка с настъпилата смърт.

По делото е назначена съдебна авто-техническа експертиза, изготвена от вещото лице инж.С. М., съгласно която механизмът на настъпилото ПТП е следният:

На 03.06.2022г., около 22:20 ч. лек автомобил ФИАТ Браво с рег. № Е****НА се е движил по ул. „Х.Б.“ в гр. Р., обл. Б. по посока на движение от с. Б. към гр. Р.. Автомобилът Фиат бил управляван от правоспособния водач М. Л.. Скоростта на лекия автомобил била около 75-80 km/h. Улицата не е била осветена е улично осветление, движението не било интензивно и в двете посоки. В същото време в противоположната посока в лентата за движение на л. а. ФИАТ се движил пешеходецът Р. Г., на 51, в степен на алкохолно опиянение 1,59 ‰. Пешеходецът Г. се е движил на около 1,10 m от бордюра навътре към платното за движение в лентата за движение на л. а. Фиат. Срещу № 83 на ул. „Х.Б.“ при склад на ЕРИ „Запад“ , лекият автомобил блъска с предната си дясна част пешеходеца, като в момента на удара е бил с лице към предната част на автомобила. За това се съди по лицевите травми е открити рани и травма по предната част на дясното бедро и дясното коляно на Г.. Тялото на пострадалия било подкачено на предния капак на процесния автомобил, плъзнато по посока към предното панорамно стъкло. С главата пешеходецът (в лявата страна на главата) се удари в предното панорамно стъкло, което се е напукало, а е лавата ръка (вер. ляво рамо) се ударил в предната дясна колона на автомобила. Тялото на пешеходеца продължило движението напред и наляво — към дясната страна на автомобила, като тялото се ударило в дясното огледало за обратно виждане и тялото паднало на терена, като главата е била на бордюра (петна с кръв), а краката, най-

вероятно са сочили в посока към с. Б.. Едва след удара водачът Л. е предприела действия по спиране („служебно“), като е спряла автомобила в дясната пътна лента. Автомобилът не е местен до огледа на местопроизшествието.

Според вещото лице причините за ПТП не са от технически, а са от субективен характер, изразяващи се в неправилни действия както от страна на водача на процесния автомобил Л., така и от страна на пешехода Г.. Л. е управлявала лек автомобил Фиат Браво със скорост 75-80 km/h, която е била по-висока от технически безопасната 70-71 km/h, така е била по-висока от 50 km/h - скорост на движение в населено място. Пешеходецът Г. се е движил/стоял на платното за движение, което не е предназначено да движение и пресичане на пешеходци.

В района на ПТП няма изградена светлинна сигнализация. Преди мястото на ПТП, гледано от с. Б. към гр. Р. има монтиран пътен знак В 24 „Забранено е изпреварването на моторни превозни средства, с изключение на мотоциклети без кош и мотопеди“. На около 500 м. преди ПТП, гледано в същата посока има монтирана пътна табела за начало на населено място Начало на населено място с надпис „Р.“. Пътното платно е общата ширина на банкетите, тротоарите, платното за движение и островите на платното за движение. Мерено при ориентира, лентите за движение са с ширина 3,5 м и 3,7 м. ширината на осовата разделителна линия 0,10 м. ширина на направляващите външни ограничителни линии 2 x 0,14 м. ширина на пътният банкет от лавата страна на, гледано към центъра на гр. Р. 1,70 м., ширина на велосипедна алея, намираща се от дясната страна на дясната пътна лента - 1,8 м. Общата ширина на пътното платно е около 11,10 м. Пешеходецът се е движил в пътната лента на процесния лек автомобил. Автомобилът се е движил в посока от с. Б. към гр. Р., а пешеходецът в обратна посока.

От резултатите в химическата експертиза пешеходецът е бил със съдържание на етилов алкохол приблизително 1,6 ‰ и предвид тази степен на опиянение и възрастта му средната му скорост при спокоен ход е била 4,4 км/ч, а при бавен ход 3,2 км/ч.

При движение на къси светлини и пресичане от страна на пешехода на платното за движение отдясно - наляво спрямо посоката на движение на автомобила, водачът на лекия автомобил е могъл да забележи пешеходец началния момент на пресичането му на около 57 преди линията на удара.

Предвид скоростта на движение на лекия автомобил 75 - 80 км/ч, ПТП е било непредотвратимо чрез спиране от страна на лекия автомобил.

При движение на дълги светлини и скорост на движение на л. а. 75 - 80 км/ч и при скорост на движение 50 км/ч и по-ниска, ПТП е било предотвратимо чрез спиране при създамата се пътна обстановка и своевременно реагиране от страна на водача.

ПТП е настъпило в дясната част на пътното платно, гледано в посока към центъра на гр. Р., в дясната пътна лента, на около 1,1 м. наляво от десния бордюр. Скоростта на движение на процесния лек автомобил Фиат Браво в момента на удара и в момента на задействане на спирачната уредба е била около 75 -80 км/ч. Няма данни по делото на какви светлини се е движил лекия автомобил. В експертизата е направено изследва както за движение на къси светлини, така и при движение на дълги светлини. В изследването, дължината на осветеност пред фронта на автомобила при движение както за къси, така и за дълги светлини са редуцирани заради тъмното облекло на пешехода и насрещното му движение.

Вещото лице дава категоричен извод, че ПТП не би настъпило, ако пешеходецът не се е движил по платното за движение (в дясна пътна лента, гледано към центъра на гр. Р.), а се е движил по затревения банкет от лявата страна на платното за движение, гледано в избраната посока или по

велосипедната алея, изградена от дясната страна на платното за движение, както и в затревеното пространство отдясно на велосипедната алея.

Също така експертизата е категорична, че при установената начална скорост на движение на лекия автомобил около 75 - 80 км/ч при движение на къси светлини, своевременно реагиране на водача, пешеходецът не е попадал в осветеното пространство пред десния фар и при своевременно реагиране на водача при така създалата се пътна обстановка, ПТП е било непредотвратимо чрез спиране. При движение на къси светлини и скорост на движение на л. а. 50 км/ч, пешеходецът е попадал в осветеното пространство пред десния фар на лекия автомобил и при своевременно реагиране на водача, ПТП е било предотвратимо чрез спиране. При движение на дълги светлини, и при двата варианта на скорост на движение на лекия автомобил, а именно 75 - 80 км/ч и при 50 км/ч е попадал пред осветеното пространство пред автомобила и ПТП е било предотвратимо чрез спиране.

В експертизата подробно са описани и получените по лекия автомобил деформации.

Съдът кредитира изцяло, както от събраните гласни доказателства, предвид взаимното им допълване и потвърждаване, както и предвид потвърждаване на достоверността им от останалите събрани о делото гласни доказателства и експертизи. Приетите експертизи са неоспорени от страните, вещите лица са отговорили на поставените задачи, при липса на основание за съмнение относно неяснота, непълнота и необоснованост. На това основание съдът кредитира изцяло събраните по делото доказателства и установява фактите по делото въз основа на тях.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

По допустимостта на иска и правната квалификация:

Твърдените факти и искането за защита сочат на предявен осъдителен иск – на прекия иск на третото увредено лице срещу застрахователя по застраховка “гражданска отговорност” по чл. 432, ал. 1 КЗ вр. с чл.45 ЗЗД вр. с чл.86 ЗЗД. Налице активна, респ.пасивна процесуална легитимация и правен интерес от предявяване на иска.

Налице е и специалната, нормативно установена процесуална предпоставка /условие/ за допустимост на иска – В разпоредбата на чл. 432, ал. 1 КЗ законодателят е въвел изискването увреденото лице да е отправило към застрахователя на деликвентна писмена застрахователна претенция при условията и по реда, предвидени в чл. 380 КЗ. В процесния случай от представените от ищците доказателства е видно, че последните, в качеството си на увредени лица, са заявили на 09.09.2022г. пред застрахователя писмено искане за изплащане на обезщетение. Такова им е било отказано изрично от застрахователя с уведомление от 03.10.2022г. Следователно предявената искова претенция е допустима, като е спазена процедурата по чл.380 КЗ.

По същество:

Отговорността на застрахователя в хипотезата на прекия иск на увреденото лице чл. 432, ал. 1 КЗ при застраховка „гражданска отговорност” е функционално обусловена от отговорността на прекия причинител на застрахователното събитие – ТР – 2 – 2012 – ОСТК.

С договора за застраховка “гражданска отговорност”, застрахователят се задължава да покрие в границите на определената в застрахователния договор сума отговорността на застрахования за причинените от него на трети лица имуществени и неимуществени вреди, които са в пряк и непосредствен резултат от застрахователното събитие – арг. чл. 429, ал. 1 КЗ. Член 477 КЗ установява задължително застраховане срещу гражданска отговорност на собствениците, ползвателите, държателите и всички лица,

които извършват фактически действия по управлението или ползването на моторното превозно средство на законно основание. По силата на този вид задължителната застраховка „гражданска отговорност“, застрахователят покрива отговорността на застрахованите физически и юридически лица за причинените от тях на трети лица имуществени и неимуществени вреди, свързани с притежаването и/или използването на моторни превозни средства, за които застрахованите отговарят съгласно българското законодателство или законодателството на държавата, в която е настъпила вредата – чл. 477, ал. 1 КЗ.

В тази връзка фактическият състав на иска включва установяване наличието на валидно застрахователно правоотношение между водача на автомобила, причинил увреждането и ответния застраховател, както и наличието на фактическият състав на основния деликтен състав по чл. 45 ЗЗД – осъществено деяние /под някоя от двете си проявни форми - действие или бездействие/, което е противоправно – да нарушава конкретна правна забрана или да е в противоречие с общия принцип да не се вреди на другия, причинени вреди, които да са в пряк – причинно – следствена връзка с деянието /които са прекият, типичен, непосредствен резултат от деянието/ и субективният елемент - вина.

Прякото право възниква едновременно с правото на деликтното обезщетение и е функционално обусловено от него. Прякото право не може да се породява, ако третото лице няма притежание, основаващо се на гражданската отговорност на застрахования.

Няма спор по делото, че към датата на настъпване на процесното ПТП – 03.06.2022г. водачът на лек автомобил с рег.№ Е ****НА е имал валидно сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ между причинителя на вредата и ответника, в качеството му на застраховател. Този факт изрично се признава от ответника в отговора на исковата молба.

В конкретния случай, съдът намира, че се е осъществил първият елемент от описания по-горе фактически състав на имуществената отговорност на застрахователя, а именно - виновно противоправно деяние на деликвентна, с което са причинени вреди на увреденото лице. От събраните по делото доказателства се установи на 03.06.2022г., около 22:20 ч. лек автомобил Фиат Браво, с рег. № Е****НА, управляван от правоспособния водач М. Л., се е движил със скорост около 75-80 км/ч по ул. „Х.Б.“ в гр. Р., обл. Б. по посока на движение от с. Б. към гр. Р., при неосветена улица и липса на интензивно движение. В същото време в противоположната посока в лентата за движение на л. а. Фиат се движил пешеходецът Р. Г., на 51, в степен на алкохолно опиянение 1,59 ‰. Пешеходецът Г. се е движил на около 1,10 m от бордюра навътре към платното за движение в лентата за движение на л. а. Фиат. Вследствие на това лекия автомобил блъска движещия по пътното платно пешеходец с предната си част. Едва след удара водачът Л. е предприел действия по спиране („служебно“), като е спряла автомобила в дясната пътна лента. С оглед на така установения от неоспорената от страните съдебно – автотехническата експертиза, механизъм на настъпване на ПТП, съдът счита, че е установен фактът на осъществяване от водача на застрахования автомобил деяние, под формата на действие, което е противоправно. При съвкупната оценка на събраните доказателства и съобразно заключението на вещното лице, съдът приема, че причина за настъпилото ПТП е виновното и противоправно поведение на водача на лекия автомобил с рег.№Е **** НА, който е нарушил разпоредбите на чл.20, ал.3 от ЗДвП – „Водачите на пътни превозни средства са длъжни при избиране скоростта на движението да се съобразяват с атмосферните условия, с релефа на местността, със състоянието на пътя и на превозното средство, с превозвания товар, с характера и интензивността на движението, с конкретните условия на видимост, за да бъдат в състояние да спрат пред

всяко предвидимо препятствие. Водачите са длъжни да намалят скоростта и в случай на необходимост да спрат, когато възникне опасност за движението“. Според техническата експертиза водачът е управлявал автомобила към момента на удара със скорост от около 75-80 км/час, а при управление с по-ниска скорост под и около 50 км/час ударът е бил предотвратим.

Според съдебно медицинската експертиза с оглед на получените от пешеходеца увреждания по тялото е настъпила и смърт на лицето. Настъпилата смърт като вредоносен резултат е пряко следствие на получените от удара с автомобила телесни увреждания. В този смисъл претърпените вреди са пряко и непосредствено следствие от настъпилото ПТП.

На основание чл.45, ал.2 от ЗЗД вината се предполага, като тази презумпция не е оборена в настоящото производство чрез обратно доказване от ответника.

В този смисъл формално са налице в кумулативност всички елементи на основния деликтен състав по чл.45, ал.1 ЗЗД.

Независимо от горното обаче исковете на всеки от ищците са неоснователни, поради следните съображения:

При причиняване на вреди от деликт – имуществени и/или неимуществени, лицето, което е претърпяло такива като пряка последица от непозволеното увреждане, може да иска тяхното обезщетяване от причинителя на вредата. Съгласно чл.52 ЗЗД неимуществените вреди се определят по справедливост.

Кръгът от лица, които имат право на деликтно обезщетение по правилата на чл. 45 ЗЗД в случаите на смърт, е изяснен с приетите от Пленума на ВС постановления № 4/1961 г., № 5/1969 г. и № 2/1984 г., както и с тълкувателно решение № 1/21.06.2018 г. по тълк. дело № 1/2016 г. на ОСНГТК.

По отношение легитимацията на ищците като правоимащи лица по смисъла на ТР №1/2016г. на ОСНГТК на ВКС, задължително за съдилищата, материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление №4 от 25.05.1961г. /деца, съпруг и родители/ и Постановление №5 от 24.11.1969г. на ПВС /отглеждано, но неосиновено дете, отглеждащия го и лицето, което съжителства на съпругески начала с починалия/ и само по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени.

В мотивите на тълкувателния акт изрично е посочено, че възможността за обезщетяване на други лица, извън изброените в посочените две Постановления, следва да се допусне като изключение – само за случаите, когато житейски обстоятелства и ситуации са станали причина между починалия и лицето да се породи особена близост, оправдаваща получаване на обезщетение за действително претърпени неимуществени вреди, наред с най-близките или вместо тях. Изложено е още, че в традиционните за българското общество семейни отношения братята и сестрите, съответно баби/дядовци и внуци, са част от най-близкия родствен и семеен кръг и връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. В този контекст съдът сочи, че право на обезщетение за неимуществени вреди на преживелия родственик е справедливо да се признае, когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността е станала толкова силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за

съответната родствена връзка, т.е. такива, които са по – продължителни, интензивни от нормалните за подобна категория отношения. Тези обстоятелства не се презюмират и подлежат на пълно и главно доказване от ищеца, указания за което са му дадени с изготвения от първата инстанция доклад на спора.

С решение № 60143/01.12.2023г., постановено по т.д.№ 1796/2020г., ТК, 1 отд. е допуснато на основание чл.280, ал.1, т.1 ГПК касационно обжалване на въззивното решение по значимия за изхода на делото материалноправен въпрос „относно материалноправната легитимация на лицата извън кръга на посочените в Постановление №4/61г. и Постановление №5/69г. на Пленума на Върховния съд и предпоставките за присъждане на обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техни близки”.

По поставения материалноправен въпрос, както цитираното решение така и в други свои решения ВКС приема, че обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техни близки на лица, извън кръга на лицата, очертан в двете постановления на ВС, се присъжда само по изключение. Предпоставките, за да се приложи това изключение, са: 1. / създадена особено близка връзка между починалия и претендиращия обезщетението и 2. / действително претърпени неимуществени вреди, които надхвърлят по интензитет и времетраене вредите, нормално присъщи за съответната връзка. Особено близка, трайна и дълбока емоционална връзка е налице, когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността между починалия и претендиращия обезщетението е станала изключително силна, т. е. такава, каквато се предполага, че е привързаността между починалия и най-близките му, активно легитимирани да претендират обезщетение за неимуществени вреди съгласно Постановление № 4 от 25. V. 1961 г. и Постановление № 5 от 24. XI. 1969 г. на Пленума на Върховния съд. Посочените предпоставки следва да са осъществени за всички лица, претендиращи обезщетение за неимуществени вреди, извън кръга на лицата в двете постановления, в т. ч. и за роднините – братята и сестрите, бабите/дядовците и внуците. При преценката за наличието им в тази хипотеза обаче следва да се отчете обстоятелството, че традиционно за българския бит отношенията между посочените роднини се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Поради това, за да се приеме, че между изброените роднини е налице особено близка връзка, необходимо е, освен формалното родство с произтичащата от него близост между лицата, да са се проявили конкретни житейски обстоятелства, обусловили създаването на по-голяма от близостта, считана за нормална за съответната родствена връзка. Такова обстоятелство например, относимо към връзката между бабите/дядовците и внуците, представлява отглеждането на внуците от бабата/дядото поради различни причини (заболяване или смърт на родителя/родителите; работа в чужбина, дезинтересиране на родителя/родителите и др.), а за връзката между братята и сестрите – израстването им сами като деца поради продължително отсъствие на родителите за работа в чужбина (така решение № 17/16.03.2021 г. по т. д. № 291/2020 г. на ВКС, II т. о., решение № 372 от 14.01.2019 г. по т. д. № 1199/2015 г. на ВКС, II т. о. и решение № 92/17.11.2020 г. по т. д. № 1275/2019 г. на ВКС, II т. о.)

В случая от удостоверение за родствени връзки – л.64 е установено, че първият ищец – А. Б. Г. е брат на починалия Р. Б. Г.. По отношение на останалите ищци не са ангажирани преки доказателства и при условията на пълно и главно доказване от тях не се установи пряко и главно фактът на твърдяната в исковата молба родствена връзка с починалото лице. В тази насока в определението по чл.140 ГПК съдът е дал нарочни и изрични указания на ищите, предвид оспорване на този факт от ответната страна. Установяване на родствената връзка на останалите ищци с починалото лице е

станало по повод на искането им за освобождаване от държавна такса и след изискване служебно от съда на справка НБД за родствени връзки на тези лица за преценка наличието на обстоятелства и основание за освобождаването им дължимата държавна такса, след установяване на семейното им положение. Независимо от неустановяване от ишците /с изключение на А. Б. Г./ пряко на факта на родствената им връзка с починалото лице – дори и по този начин да се счете, че тази връзка е доказана в процеса – от ишците – Б., К. С., А. М. и Г.и, като племенници на починалия и от ишцата С. М. Г., като снаха на починалия, не се установиха такива трайни и дълбоки емоционални връзки с починалия приживе.

Сама по себе си установяване на факта на родство с починалото лице не е достатъчно за уважаване на предявения иск, а следва от всеки един от ишците пълно и главно да докажат установяване на по – силна, интензивна и емоционална връзка и привързаност приживе с починалото лице, както и на претърпени вреди, чийто интензитет и продължителност са по-големи от обичайните. За отношенията приживе между ишците и техния починал родственик от събраните свидетелски показания само лаконично се установява, че всеки от тях е страдал от загубата на своя брат, респ.чичо. Живеели са заедно, помагали са си финансово и емоционално, но в показанията на разпитаните свидетели не се установяват никакви конкретни обективни факти и обстоятелства, които да определят връзката на всеки един от ишците с починалото лице да е била изключителна и различна от присъщата форма на близост, уважение, обич и привързаност, които са обичайните с оглед на степента на родство.

От събраните гласни доказателства не се установяват никакви изключителни обстоятелства, при които всеки един от ишците, от една страна и починалото лице, от друга да са развили извънредни и различни от обичайните за братя и племенници, съответно снаха отношения. Обичайно е за българския бит и душевност такива братя и сродници да се обичат, да контактуват помежду си и да се подкрепят, да общуват ежедневно дори и да празнуват заедно общи празници. От свидетелските показания не се установяват ишците да са претърпели изключителни по своя интензитет и продължителност вреди от смъртта на своя сродник, доколкото смъртта е настъпила на 10.06.2022г., исковата молба е депозирана четири месеца след деликта – на 24.10.2022г., а устните състезания, до който момент могат да се събират относими факти и обстоятелства, са приключили на м.10.2023г. С други думи, гласните доказателства свидетелстват за претърпени от ишците болки и страдания от загубата на своя сродник за сравнително кратък период от време от около една година, но и за такива, които са обичайните за такъв вид родство. Наличието на душевни страдания при научаване за смъртта на своя близък роднини, споменаването му на празници на семейството и споделяне, че това лице им липсва, е типично проявление на скръб от смъртта на брат, респ.роднина, с когото приживе са били в близки и топли отношения. Достоверността на показанията на св.В.Б., в частта, с която твърди, че ишците и по-специално ишцата С. Г. и пострадалия са живеели в едно домакинство се опровергава от твърденията на самите ишци в исковата молба, че приживе пострадалото лице Р. Г. е живял на адрес в гр.Р., ул.“С.П.“ № 2. Това е и адресът, на който е живял пострадалия, отразен в протокола за ПТП /л.17/, съставен от полицейските органи, посетили местопроизшествието. Адресите на всеки от ишците, посочени от самите тях в исковата молба, а и установени от справките НБД, изискани от съда, се установява, че всички ишци са с адреси, различни от този на пострадалия. Ишците А. Б. Г. и Б. М. Г. живеят на една и съща улица с пострадалия, но на номер 9, а останалите ишци К., С., С. и А. М. Г.и живеят в друг жилищен квартал на гр.Р. - ж.к.И.. Ето защо не е установен пълно и главно и фактът пострадалото лице и ишците да са живеели заедно в едно домакинство, което да предполага възникване на по-дълбока и силна привързаност от обичайната за вида на родство помежду им.

След като не са доказани изключителни по своя характер отношения на близост между ишците и пострадалия, нито по-интензивни от обичайните болки и страдания, то ишците нямат право да получат обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на своя брат, респ.чичо.

Нито едни от ишците не установи конкретно осъществяване на такива конкретни житейски факти и обстоятелства, довели до особено силна привързаност между починалия и претендиращия обезщетението, които да надхвърлят нормалната скръб, болка и страдание от загуба на близък роднина, което да даде основание по изключение тези вреди и болки и страдания да подлежат на справедливо обезщетяване.

Поради недоказването на такива изключително по вид, интензивност, проявление вреди извън обичайните и житейски предполагаеми такива, съдът не обсъжда и въпросът относно обстоятелствата, имащи отношения към определяне на размера им конкретно спрямо всеки ищец.

Поради неоснователност на главните искове, неоснователно е и акцесорната претенция за присъждане на лихва за забава, считано от поискания в исковата молба начален момент до изплащане на дължимото.

По разноските: При този изход от спора право на разноски има ответната страна по арг. на чл.78, ал. 3 ГПК. Фактът, че ишците са освободени от заплащане на държавна такса и разноски по делото не ги освобождава от задължението да заплатят на ответната страна направените от нея разноски в случаите на отхвърляне на предявените искове.

На страната се дължат само тези разноски, които са направени във връзка с делото и които са установен по основание и доказани по размер.

С представени списък по чл.80 ГПК ответната страна е поискала присъждане като разноски на юрисконсултско възнаграждение в размер на 450 лв. и сумата от 1131,48 лв., платени депозити за експертизи и за събиране на доказателства.

Ответната страна е защитавана от юрисконсулт. На основание чл.78, ал.8 ГПК на ответната страна се дължи възнаграждение, чиито размер следва да се определи по реда на чл.37 ЗПП вр. с чл. 25, ал.1 и ал.2 от Наредбата за заплащане на правната помощ, в актуалната редакцията на цитирания текст. Съгласно чл.25, ал.1 и ал.2 от НЗПП за защита по дела с определен материален интерес възнаграждението е от 100 до 360 лв., а когато материалния интерес е над 10 000 лв. възнаграждението може да бъде увеличено с до 50 на сто от максимално предвидения размер по ал. 1. Или максималния размер юрисконсултско възнаграждение, което е дължимо по реда на чл.25, ал.2 от Наредбата е в размер на 540 лв. Поискана е сумата от 450 лв., поради което в този размер следва да се определи дължимия размер юрисконсултско възнаграждение, предвид фактът, че се касае до обективно и субективно съединяване на няколко осъдителни иска, всеки от които с материален интерес над 10 000 лв.

За един свидетел и за изготвяне на САТЕ от ответника са представени доказателства за внесени разноски в общ размер от 1131,48 лв., поради което на тази страна, с оглед изхода от спора се следват разноски в общ размер от 1581,48 лв.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ, като НЕОСНОВАТЕЛЕН предявения от А. Б. Г., ЕГН ******, с адрес: гр. Р., ул.“С.П.” № 9 срещу „З.Д.Е“ АД, ЕИК ******, със седалище и адрес на управление в гр. С., п.к. 1592, район

„И.“, бул. „Х.К.“ № 43 осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ вр. с чл. 45 във вр. с чл. 86 от ЗЗД - за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 70 000,00 (седемдесет хиляди) лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на Р. Б. Г. при ПТП, настъпило на 03.06.2022г., ведно със законна лихва от 04.10.2022г. - денят, следващ датата на изтичане на 15 (петнадесет) работни дни от представяне на застрахователната претенция, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, до окончателното изплащане на главницата.

ОТХВЪРЛЯ, като НЕОСНОВАТЕЛЕН предявения от Б. М. Г., ЕГН ***** с адрес: гр. Р., ул. „С.П.“ № 9 срещу „З.Д.Е“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. С., п.к. 1592, район „И.“, бул. „Х.К.“ № 43 осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ вр. с чл. 45 във вр. с чл. 86 от ЗЗД - за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 50 000,00 (петдесет хиляди) лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на Р. Б. Г. при ПТП, настъпило на 03.06.2022г., ведно със законна лихва от 04.10.2022г. - денят, следващ датата на изтичане на 15 (петнадесет) работни дни от представяне на застрахователната претенция, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, до окончателното изплащане на главницата.

ОТХВЪРЛЯ, като НЕОСНОВАТЕЛЕН предявения от К. М. Г., ЕГН ***** с адрес: гр. Р., ж. к. „И.“, вх. Б, ет. 1, ап. 1 срещу „З.Д.Е“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. С., п.к. 1592, район „И.“, бул. „Х.К.“ № 43 осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ вр. с чл. 45 във вр. с чл. 86 от ЗЗД - за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 50 000,00 (петдесет хиляди) лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на Р. Б. Г. при ПТП, настъпило на 03.06.2022г., ведно със законна лихва от 04.10.2022г. - денят, следващ датата на изтичане на 15 (петнадесет) работни дни от представяне на застрахователната претенция, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, до окончателното изплащане на главницата.

ОТХВЪРЛЯ, като НЕОСНОВАТЕЛЕН предявения от С. М. Г., ЕГН ***** с адрес: гр. Р., ж. к. „И.“, вх. Б, ет. 1, ап. 1 срещу „З.Д.Е“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. С., п.к. 1592, район „И.“, бул. „Х.К.“ № 43 осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ вр. с чл. 45 във вр. с чл. 86 от ЗЗД - за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 50 000,00 (петдесет хиляди) лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на Р. Б. Г. при ПТП, настъпило на 03.06.2022г., ведно със законна лихва от 04.10.2022г. - денят, следващ датата на изтичане на 15 (петнадесет) работни дни от представяне на застрахователната претенция, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, до окончателното изплащане на главницата.

ОТХВЪРЛЯ, като НЕОСНОВАТЕЛЕН предявения от С. М. Г., ЕГН ***** с адрес: гр. Р., ж. к. „И.“, вх. Б, ет. 1, ап. 1 срещу „З.Д.Е“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. С., п.к. 1592, район „И.“, бул. „Х.К.“ № 43 осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ вр. с чл. 45 във вр. с чл. 86 от ЗЗД - за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 50 000,00 (петдесет хиляди) лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на Р. Б. Г. при ПТП, настъпило на 03.06.2022г., ведно със законна лихва от 04.10.2022г. - денят, следващ датата на изтичане на 15 (петнадесет) работни дни от представяне на застрахователната претенция, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, до окончателното изплащане на главницата.

ОТХВЪРЛЯ, като НЕОСНОВАТЕЛЕН предявения от А. М. Г., ЕГН ***** с адрес: гр. Р., ж. к. „И.“, вх. Б, ет. 1, ап. 1 срещу „З.Д.Е“ АД, ЕИК ***** със седалище и адрес на управление в гр. С., п.к. 1592, район „И.“, бул. „Х.К.“ № 43 осъдителен иск с правно основание чл. 432, ал. 1 КЗ вр.

с чл. 45 във вр. с чл. 86 от ЗЗД - за осъждане на ответника да заплати на ищеца сумата от 50 000,00 (петдесет хиляди) лева, обезщетение за претърпени неимуществени вреди, изразяващи се в болки и страдания вследствие смъртта на Р. Б. Г. при ПТП, настъпило на 03.06.2022г., ведно със законна лихва от 04.10.2022г. - денят, следващ датата на изтичане на 15 (петнадесет) работни дни от представяне на застрахователната претенция, съгласно чл. 497, ал. 1, т. 1 от КЗ, до окончателното изплащане на главницата.

ОСЪЖДА А. Б. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ул. "С.П." № 9, Б. М. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ул. "С.П." № 9, К. М. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ж. к. „И.", вх. Б, ет. 1, ап. 1, С. М. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ж. к. „И.", вх. Б, ет. 1, ап. 1, С. М. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ж. к. „И.", вх. Б, ет. 1, ап. 1 и А. М. Г., ЕГН *****, с адрес: гр. Р., ж. к. „И.", вх. Б, ет. 1, ап. 1, всички действащи чрез процесуалния си представител адв. Д. И. И., САК, със съдебен адрес: гр. С., ул. „А." № 42, ет. 3, оф. 10 да заплати на "З.Д.Е" АД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление в гр. С., п.к. 1592, район „И.", бул. „Х.К." № 43 сумата от 1581,48 /хиляда петстотин осемдесет и един лева и четиридесет и осем стотинки/ лв. направени по делото разноски.

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд – С. в двуседмичен срок от връчване на препис на страните.

Съдия при Окръжен съд – Б.: _____